

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci žalobkyně: **P. Š.**, IČO: xxxxx , C., zast. JUDr. Josefem Kašparem, advokátem v Karlových Varech, Jáchymovská 27/114, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 1442/65, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2015 č. j. 716/530/15/Se 30022/ENV/15, t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobkyně se domáhá přezkoumání rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“) ze dne 18.6.2015 č.j. 716/530/15/Se 30022/ENV/15 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto její odvolání ve správním řízení a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem, pobočky Karlovy Vary jako správního orgánu prvního stupně ze dne 19.2.2015 č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/1412055.005/15/DDZ (dále též „ČIŽP“ a „*rozhodnutí ČIŽP*“, popř. „*prvostupňové rozhodnutí*“) o uložení pokuty ve výši 50 000,- Kč podle ust. § 125d odst. 7 písm. d) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vodní zákon*“) za správní delikt podle ust. § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona. Správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že v době kontroly ČIŽP dne 25.7.2014 provozovala vodní dílo – malou vodní elektrárnu (dále též „*MVE*“) v rozporu s ust. § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona. Zároveň jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000,- Kč, neboť řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti žalobkyně, prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu chybné obsahové stránky, nezjištění skutkového stavu věci, vycházení z chybného právního posouzení věci, procesních pochybení v řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí, zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení a v neposlední řadě z důvodu ukrácení svých práv. Své žalobní námitky shrnula do následujících žalobních bodů:

Zaprvé. Žalobkyně namítá, že nebyla řádně seznámena s podklady rozhodnutí, neboť ČIŽP jí před vydáním svého rozhodnutí žádným způsobem neseznámila se stanoviskem Povodí Ohře, s.p., ačkoli z něho vycházela.

Zadruhé. V řízení nebylo podle žalobkyně provedeno dokazování ani v rámci ústního jednání, ani mimo ústní jednání, neboť o takovém postupu nebyla žalobkyně vyrozuměna. Povinnost provádět dokazování vyplývá ze zákona a z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně z rozsudku NSS ve věci sp. zn. 4 Ads 177/2011.

Zatřetí. Správní rozhodnutí obou stupňů (napadené rozhodnutí i rozhodnutí ČIŽP) jsou podle žalobkyně nepřezkoumatelná a v rozporu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „*správní řád*“), neboť z nich není patrné, z jakých důkazů správní orgány vycházejí, co je obsahem jednotlivých důkazů a jaká skutková zjištění z těchto konkrétních důkazů správní orgány učinily. Žalobkyně namítá, že se ČIŽP nevypořádala s jejími námitkami a vyjádřením směřujícím k prokázání okolností umožňujících aplikaci liberačního ustanovení. Žalovaný se rovněž s touto argumentací nevypořádal, a to ani s návrhy na zastavení řízení, ani s námitkou nesprávného podřazení vytýkaného jednání pod skutkovou podstatu.

Začtvrté. Podle žalobkyně správní orgány přehlížely, že nezavinila porušení právní povinnosti, ale toto porušení bylo způsobeno nezákonným a neoprávněným jednáním třetí osoby. Žalobkyně, která objektivně nemohla vzniku protiprávního stavu zabránit, mohla pouze činit opatření k minimalizaci jeho důsledků, což učinila zajištěním pravidelných kontrol, čištěním předjezí a otvoru ve stavidle, a to nejméně jednou týdně, a navýšila frekvenci čištění předjezí těžkou technikou.

Objektivní odpovědnost za správní delikty podle vodního zákona nelze podle žalobkyně považovat za absolutní a nelze ignorovat právo účastníka zprostit se odpovědnosti, pokud prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby mohl porušení právní povinnosti zabránit. Žalobkyně pro minimalizaci negativních důsledků protiprávního stavu učinila vše, co lze po ní spravedlivě požadovat, přičemž v žalobě shrnula přijatá opatření před zahájením správního řízení. V obou dotčených správních rozhodnutích chybí posouzení, zda podmínky liberačního ustanovení byly splněny či nikoli, přičemž nebyl uveden ani důvod, pro který se možností liberace žalobkyně správní orgány vůbec nezabývaly, případně jaké úsilí by se považovalo za dostatečné pro aplikaci liberačního ustanovení.

Zapáté. Žalovaný se měl zabývat jejím návrhem podle § 125l odst. 3 vodního zákona. Žalobkyně má za to, že učinila faktická opatření zamezující další ohrožování povrchových vod. Absence rozhodnutí o tomto návrhu činí napadené rozhodnutí předčasným, neboť předchází rozhodnutí o předmětném návrhu, a nepřezkoumatelným, neboť nebylo odůvodněno, proč návrhu žalobkyně na zastavení řízení nebylo vyhověno.

Zašesté. Žalobkyně dále namítá nesprávnou právní kvalifikaci správního deliktu. V daném případě by podle žalobkyně mohlo být porušeno ust. § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona až sekundárně, neboť primárně došlo ke snížení průtoku zanesením otvoru ve stavidle, čímž došlo ke vzniku povinnosti žalobkyně odstranit předměty a hmoty ulpělé na vodním díle podle ust. § 59 odst. 1 písm. f) vodního zákona. Pokud by tedy došlo ke spáchání správního deliktu, mohlo se podle žalobkyně jednat o delikt podle ust. § 125d odst. 4 písm. d) vodního zákona, nikoli podle ust. § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona. Právní kvalifikace je podle žalobkyně významná rovněž z hlediska sankce, která může být uložena.

Zašesté žalobkyně uvádí, že uložená sankce je nepřiměřeně přísná s ohledem na zavinění vzniku škody třetí osobou, jakož i s ohledem na opatření žalobkyně pro odstranění protiprávního stavu a neprokázání, že by došlo k poškození vodního toku či úhynu ryb. Nelze spravedlivě považovat, aby žalobkyně nesla odpovědnost za protiprávní stav způsobený třetí osobou, která měla být volána k odpovědnosti na prvním místě.

Závěrem žalobkyně shrnula, že obě rozhodnutí, rozhodnutí ČIŽP i napadené rozhodnutí, nejsou věcně ani procesně správná a že žalovaný v odvolacím řízení řádně nepřezkoumal prvoinstanční rozhodnutí po obsahové a procesní stránce. ČIŽP a žalovaný podle žalobkyně nerozhodovali v intencích zákona, jejich postup je zatížen značným množstvím pochybení, což činí tento postup stejně jako vydaná rozhodnutí zmatečnými a nepřezkoumatelnými. Žalobkyně proto navrhla, aby bylo soudem napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno, věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložena povinnost žalobkyni zaplatit náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě sdělil, že trvá na svém stanovisku uvedeném ve výroku napadeného rozhodnutí a vyjádřil se k jednotlivým žalobním bodům.

K námitce prvního žalobního bodu, který se týká neseznámení s podklady rozhodnutí, žalovaný uvedl, že k vydání prvoinstančního rozhodnutí ČIŽP se přistoupilo až v době, kdy byly opatřeny veškeré potřebné podklady pro jeho vydání podle ust. § 50 správního řádu. Před vydáním tohoto rozhodnutí se přihlédlo k vyjádření žalobkyně i ke skutečnostem uvedeným při ústním jednání dne 9.1.2015. Žádost o stanovisko Povodí Ohře, s.p. byla zaslána až v reakci na vyjádření žalobkyně. Dne 9.2.2015 ČIŽP obdržela příslušné stanovisko, které vzala v úvahu v rámci vydaného rozhodnutí pouze jako sdělení informativního charakteru, které v žádném případě neovlivnilo posuzování celého případu. Žalovaný dodal, že skutečnosti uvedené ve stanovisku, zejména negativní dopad výstavby lyžařského areálu na provoz MVE Pstruží nepovoleným stavebním zásahem do koryta řeky Bystřice související s nedodržením minimálního zůstatkového průtoku (dále též „MZP“) byly zohledněny jako

polehčující okolnost při stanovení výše sankce. Písemnost tedy byla při hodnocení brána ve prospěch účastníka řízení. Žalobkyni byla dána po celou dobu prvoinstančního řízení až do doby vydání rozhodnutí ve věci podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí včetně možnosti nahlížení do správního spisu podle ust. § 38 správního řádu. Žalovaný dále poukázal na usnesení ČIŽP ze dne 19.12.2014 ve vztahu k umožnění vyjádření se k podkladům rozhodnutí, konstatoval porušení zákona o vodách žalobkyni a podotkl, že odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí ČIŽP neobsahovalo námitku ve smyslu neseznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

K námitce uplatněné v rámci druhého žalobního bodu a týkající se neprovedení dokazování žalovaný uvedl, že na postup inspekce při kontrole se podpůrně vztahují ustanovení hlavy III zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), a odkázal dále na provedené neohlášené inspekční šetření MVE, na sepsaný protokol o kontrole podle ust. § 12 kontrolního řádu a na dodatečné informování žalobkyně. Žalobkyně byla podle žalovaného včas vyrozuměna o provádění důkazů i o právu podle ust. § 13 kontrolního řádu podat námitky proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokole o kontrole. K provedení důkazů bylo podle žalovaného užito všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke zjištění stavu věci a které nebyly získány v rozporu s právními předpisy. Žádost ve smyslu dokazování podle správního řádu žalobkyně v průběhu správního řízení nepodala. Správní orgán prvního stupně neobdržel od kontrolované osoby námitky, a proto přistoupil k zahájení správního řízení z moci úřední.

K námitce nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí (třetí žalobní bod) žalovaný obecně shrnul důvody nepřezkoumatelnosti s tím, že v prvoinstančním rozhodnutí ČIŽP jsou jasně definované skutkové důvody porušení příslušného složkového zákona a existoval dostatek podkladů pro jeho vydání. Správní orgán prvního stupně (ČIŽP) se podle žalovaného vyjádřil k námitkám žalobkyně dostatečným způsobem. Žalovaný uvedl, že nedodržení stanoveného MZP správní orgán prvního stupně zdokumentoval dostatečně protokolem z kontroly i fotodokumentací. Proto také žalovaný nevyhověl požadavku žalobkyně na zastavení řízení, neboť má za to, že bylo prokázáno, že předmětná MVE byla v době kontroly v provozu a prakticky veškerá voda z toku Bystřice byla svedena do náhonu odběrného zařízení, a tak nebyly zajištěny základní biologické funkce vodního toku.

Pokud jde o další, čtvrtý žalobní bod, žalovaný uvádí, že nerozporoval, že k porušení povinností provozovatele MVE došlo také vlivem jednání třetí osoby (výstavba lyžařského areálu), ale podle jeho názoru je třeba brát v potaz, že žalobkyně byla o této investiční akci informována v předstihu a mohla předpokládat možný negativní vliv na její práva a povinnosti jako provozovatele dané MVE. K zanesení otvoru zajišťujícího MZP mohlo obdobně dojít i vlivem nepříznivých klimatických podmínek. Žalovaný dále konstatoval zjednání nápravy, což mělo vliv na stanovení výše sankce. Žalovaný dále odkázal na manipulační řád ve vztahu k frekvenci kontroly MVE a poukázal na možnost případné ruční regulace MZP. Žalovaný rovněž poukázal na to, že při stanovení pokuty bylo přihlédnuto k tomu, že žalobkyně učinila nápravná opatření spočívající v instalaci optického snímání

asanačního průtoku, avšak s tím, že k tomuto kroku přistoupila žalobkyně až po provedeném inspekčním šetření.

K pátému žalobnímu bodu vyslovil nejprve žalovaný nesouhlas s názorem žalobkyně ohledně aplikace ust. § 1251 vodního zákona, neboť žalobkyně nevynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby bylo porušení právní povinnosti zabráněno. K nedodržování MZP docházelo podle žalovaného opakovaně, nánosy a předměty z otvoru nebyly odstraňovány včas ani v souladu se schváleným manipulačním řádem. Dodržování schváleného manipulačního řádu vodního díla a jeho provozního řádu je podle žalovaného základní povinností vlastníků (popř. provozovatelů) vodních děl, za něž jsou odpovědní, i kdyby k porušení povinnosti došlo zaviněním třetí osoby. Na ní má vlastník možnost požadovat případnou občanskoprávní náhradu škody.

K namítané nesprávné kvalifikaci správního deliktu (šestý žalobní bod) žalovaný shrnul povinnosti vlastníka stavby z pohledu vodního zákona ve vztahu k problémům souvisejícím se zachycováním tzv. spláví, tedy plovoucích předmětů. Ve věci žalobkyně ale došlo k porušení povinností vlastníka a zároveň provozovatele MVE též tím, že vodní dílo nebylo udržováno v řádném stavu. ČIŽP zhodnotila všechny aspekty případu a dospěla k závěru, že došlo závažnému porušení na úseku vodního hospodářství spočívajícímu v nedodržování základních podmínek a povinností provozovatele a vlastníka MVE. Žalovaný má za to, že kvalifikace skutkové podstaty pro uložení sankce byla správná a odpovídá charakteru protiprávního jednání, a proto nebylo důvodu pro překvalifikování uvedeného skutku.

Úvahy při posuzování dané věci byly podle žalovaného správné. Žalovaný přitom poukázal na opakované reakce správce vodního toku Bystřice, pravidelně prováděné prohlídky uvedené lokality, inspekční šetření a ohrožující následek jednání žalobkyně s poukazem na lokalitu ležící v CHOPAV Krušné hory. Žalovaný proto neshledal postup ČIŽP v rozporu se zákonem, a neměl důvod rozhodnutí ČIŽP měnit. Námitky žalobkyně považuje za účelové a zavádějící, a navrhuje proto zamítnout podanou žalobu.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, v níž v podstatě setrvala na již uplatněných žalobních důvodech, v podrobnostech na ně odkázala a vyúčtovala zároveň své náklady řízení.

Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*s.ř.s.*“) a vyšel přitom ze skutkového i právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Žalobu neshledal městský soud důvodnou a věc samu posoudil takto:

Městský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, vycházel především z dotčených zákonných ustanovení a související judikatury.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplývají pro posouzení žaloby následující podstatné skutečnosti:

Okresní úřad Karlovy Vary vydal dne 20.10.1992 pod č.j. ŽP/1307/92-231/2 povolení k nakládání s vodami a ke zřízení vodohospodářských děl – MVE PSTRUŽÍ – změna a rekonstrukce VH části (dále jen „povolení k nakládání s vodami“), ve kterém byl stanoven MZP ve výši $Q_{300} = 0,070 \text{ m}^3/\text{s}$ (tj. 70 l/s), což bylo potvrzeno v manipulačním řádu schváleném Městským úřadem Ostrov dne 2.4.2014 pod č. j. ŽP/08917/14 s platností do 30.3.2019.

Na základě podnětu ze dne 16.7.2014 od Povodí Ohře, s.p., který při pravidelné prohlídce dne 15.7.2014 opětovně zjistil, že odběrem vody do náhonu MVE Pstruží u Merklína není dodržen minimální zůstatkový průtok v podjezí, provedla ČIŽP dne 25.7.2014 kontrolu provozu MVE. Fyzickou prohlídkou bylo zjištěno, že prakticky veškerá voda z toku Bystřice byla svedena do náhonu odběrného zařízení, MZP nebyl dodržován a vodní dílo není vybaveno vodním cejchem. Otvor ve stavidle přesně definovaný na dodržování stanoveného MZP byl totiž ucpán kameny, nánosy a pískem a odtok do podjezí byl odhadován max. do 5 l/s, což bylo ověřeno zkouškou pomocí odběrné nádoby.

Následně bylo dne 19.12.2014 zahájeno se žalobkyní správní řízení ve věci uložení pokuty podle ust. § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona, protože žalobkyně nedodržela podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu kvůli nedodržování MZP stanoveného v rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami.

Usnesením ze dne 19.12.2014 byla žalobkyni stanovena 15tídenční lhůta od doručení tohoto usnesení (tj. dne 23.12.2014) pro vykonání práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům.

Ve vyjádření ze dne 6.1.2015 žalobkyně uvedla, že si je jako provozovatel MVE vědoma porušení ust. § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona, a vysvětlila důvody zanesení otvoru ve stavidle vlivem zásadu do vodního toku Bystřice třetí osobou, tj. HR Agency s.r.o., provozovatelem lyžařského areálu Plešivec. Vyjádřila se i k opatřením, která učinila, kdy 14.11.2014 bylo nainstalováno optické snímání asanačního průtoku a dne 20.11.2014 umístěn vodoznak na pravém břehu. Následně proběhlo ústní jednání dne 9.1.2015, kterého se za žalobkyni zúčastnil Václav Ježek, který informoval ČIŽP o přijatých opatřeních a vyjádřil se k prováděným kontrolám MVE jeho osobou.

Z obsahu správního spisu tedy plyne, že žalobkyni bylo umožněno vykonat její právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což ve stanovené lhůtě učinila písemným vyjádřením ze dne 6.1.2015 a následně se prostřednictvím svého zástupce vyjádřila při ústním jednání dne 9.1.2015.

Na základě uvedeného ale dne 26.1.2015 ČIŽP požádala o stanovisko Povodí Ohře, s.p., které bylo vydáno dne 2.2.2015 a doručeno ČIŽP dne 9.2.2015. Aniž by správní orgán

prvního stupně vyzval žalobkyni k vyjádření se k výše uvedenému stanovisku, rozhodl dne 19.2.2015 o uložení pokuty ve výši 50 000,- Kč za správní delikt žalobkyně (rozhodnutí ČIŽP). Nestanoví-li zákon jinak, musí být podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Předmětné ustanovení obsahuje výjimky, kdy se toto pravidlo neaplikuje, ale jelikož předmětná věc se nikterak netýká vyhovění žádosti žalobkyně, ani se žalobkyně nevzdala práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, výjimky se v dotčené věci neuplatní. Městský soud konstatuje, že smyslem citovaného ustanovení je umožnit účastníkovi řízení, tj. žalobkyni, aby v závěru správního řízení po shromáždění všech podkladů před vydáním rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady a vznést procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což odpovídá zákonné povinnosti správních orgánů při rozhodování vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu.

Městský soud se ztotožnil s vysvětlením žalovaného, že stanovisko Povodí Ohře sloužilo pouze jako sdělení informativního charakteru, které neovlivnilo negativně posuzování celého případu ve vztahu k žalobkyni a naopak vyznělo v její prospěch. Jak vyplývá výslovně z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, průběh výstavby lyžařského areálu spojený s nepovoleným zásahem do koryta vodního toku Bystřice považoval správní orgán prvního stupně za polehčující okolnost. S ohledem na to městský soud neshledal námitky prvního žalobního bodu důvodnými.

Městský soud pak neshledal důvodným ani druhý žalobní bod, když dospěl k závěru, že správní orgány učinily zjištění odpovídající skutkovému stavu v takovém rozsahu, který nezavdává městskému soudu pochybnosti o jeho úplnosti a přesvědčivosti a který odpovídá výsledku kontrolní činnosti orgánů ČIŽP. Odkazuje proto na vyčerpávající zdůvodnění rozsahu provedení dokazování a popsání skutkového stavu věci, jež vyplývá nejen z napadeného a prvostupňového rozhodnutí, ale z předloženého správního spisu a v jeho rámci pak zvláště ze stanoviska ČIŽP ze dne 27.4.2015 č.j. ČIŽP/44/OOV/SR01/1412055.005/15/DDZ ke správnímu odvolání žalobkyně a z protokolu ČIŽP ze dne 7.8.2014 č.j. ČIŽP/44/OOV/1412055.001/14/DDZ o kontrole provozu MVE Pstruží konané na místě dne 25.7.2014. Městský soud má za to, že správní orgán prvního stupně učinil všechny relevantní úkony a důkazní prostředky pro zjištění nepochybného skutkového stavu a žalovanému nelze za takové situace vytknout, že akceptoval zjištění správního orgánu prvního stupně. Zmíněný protokol o kontrole a jejích zjištěních obsahuje poučení o možnosti kontrolované osoby, tedy žalobkyně, podat námitky, a bylo jen její věcí, zda takové námitky podala včas v průběhu správního řízení v prvním stupni.

Městský soud nemohl za důvodnou shledat ani námitku třetího žalobního bodu poukazující obecně na tzv. nepřezkoumatelnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí a shledává ji za procesně účelovou. Správní rozhodnutí obou stupňů obsahují zcela jednoznačně znějící právní kvalifikaci správního deliktu včetně vyličení skutkových okolností a skutkového stavu včetně podrobného zdůvodnění výše pokuty uložené při samotné dolní hranici maximální sazby a zdůvodnění rozsahu, v jaké bylo přihlédnuto k přitěžujícím i polehčujícím okolnostem. I když lze vnímat nesouhlas žalobkyně s uloženou pokutou

a o sankci diskutovat, napadené i prvostupňové rozhodnutí v žádném případě není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek zdůvodnění, tedy pro okolnost, která by umožňovala soudu zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Městský soud neshledal důvodnou ani námitku čtvrtého žalobního bodu, podle níž správní orgány při posouzení věci a sankcionování žalobkyně „bagatelizovaly“ skutečnost, že porušení právních povinností bylo zaviněno nezákonným a neoprávněným jednáním třetí osoby. Tvzení žalobkyně přesvědčivě vyvrací nejen již zmíněný protokol o kontrole, ale především závěry samotného prvostupňového rozhodnutí, které tuto okolnost výslovně uvedly mezi tzv. polehčujícími skutečnostmi vedoucími k uložení pokuty při dolní hranici možné sazby.

Městský soud dále podrobně zvažoval námitky čtvrtého, pátého a šestého žalobního bodu, pokud míří na právní kvalifikaci správního deliktu ze strany správních orgánů a jsou víceméně právního charakteru. Městský soud má za to, že správní orgány dostatečně objasnily jak v napadeném rozhodnutí, tak i v prvostupňovém rozhodnutí, proč nepovažovaly postupy žalobkyně za dostatečné pro jejich posouzení tak, že jimi bylo vynaloženo veškeré možné úsilí k zabránění porušení právní povinnosti, a proč nepřijaly právní kvalifikaci předestřenou žalobkyní, podle níž se mělo když tak jednat o delikt ve smyslu ust. § 125d odst. 4 písm d) a nikoli písm. a) vodního zákona.

Podle ust. § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona je vlastník vodního díla mj. povinen dodržovat podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu, dodržovat provozní řád a schválený manipulační řád. Provozování vodního díla v rozporu s tímto ustanovením zakládá odpovědnost za správní delikt podle ust. § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona s možnou sankcí (pokutou) až do výše 1 000 000,- Kč podle § 125d odst. 7 písm. d) vodního zákona. Správního deliktu se může stejně definovaná osoba dopustit podle ust. § 125d odst. 4 písm. d) vodního zákona i tím, že neodstraní předměty nebo hmoty ulpělé na vodním díle, jak jí přikazuje ust. § 59 odst. 1 písm. f) vodního zákona. Městský soud ke shora specifikovaným správním deliktům podotýká, že první směřuje na dodržování povinností a základních podmínek provozovatele podle uděleného povolení a druhý směřuje na problémy vzniklé v souvislosti s existencí a fungováním vodního díla při zachycování plovoucích předmětů, které mohou na takových stavbách vznikat.

Přestože právní námitku lze vnímat jako logický postup žalobkyně vedený snahou minimalizovat, resp. snížit objektivní právní odpovědnost, nepochybně i pro případné snížení uložené sankce, nelze nevidět, že k nedodržování MZP došlo opakovaně a že učiněné opatření v podobě instalace optického snímání asanačního průtoku a nadjezí byla vzata jako jedna z polehčujících okolností. Žalobkyně sama ve svém vyjádření ze dne 6.1.2015 k oznámení o zahájení správního řízení výslovně připustila, že si je vědoma porušení ustanovení § 59 odst. 1 písm a) vodního zákona a poukázala pak především na zásah do vodního toku Bystřice v letech 2013-2014 ze strany firmy HR Agency s.r.o., která je provozovatelem lyžařského areálu Plešivec. O právní překvalifikování deliktního jednání se žalobkyně

pokusila – shodně jako v žalobě v tom smyslu, že primárně mělo dojít k deliktnímu jednání ve smyslu porušení ust. § 59 odst. 1 písm. f) vodního zákona, a tím k deliktu předvídanému ustanovením § § 125d odst. 4 písm. d) a nikoli písm. a) vodního zákona – již v rámci správního odvolání. Smysl právní argumentace je zřejmý, koneckonců žalobkyně ani nemá důvod jej zastírat, a tím je odlišná případná sankční sazba. Městský soud poukazuje na tu část odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4, v níž žalovaný sice bez citace toho kterého zákonného ustanovení, avšak argumentačně jednoznačně odpovídá na uvedenou odvolací (dnes žalobní) námitku v tom smyslu, že *z pohledu vodního zákona každý vlastník stavby nebo jiného zařízení na vodním toku, respektive v jeho korytě je povinen řešit problémy, které vzniknou následkem existence a fungování této stavby v korytě vodního toku při zachycování tzv. spláví, tedy plovoucích předmětů*, jinými slovy, resp. slovy zákona má povinnost odstraňovat předměty a hmoty zachycené či ulpělé na vodních dílech a nakládat s nimi podle zvláštního zákona [§ 59 odst. 1 písm. f) vodního zákona], avšak skutková podstata pro uložení sankce v daném případě spočívá hlavně *v nedodržování základních podmínek a povinnosti provozovatele MVE daných manipulačním a provozním řádem, a to nedodržování minimálního zůstatkového průtoku, neboť tímto konáním účastníka řízení byla ohrožena základní biologická funkce celého vodního toku*. Nedodržení stanoveného MZP pak bylo podle napadeného rozhodnutí správním orgánem prvního stupně dostatečně zdokumentováno. Na tomto skutkovém i právním závěru žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně nemá ani městský soud co měnit, resp. co k němu dodávat. Námitky zmíněných žalobních bodů, pokud se pokoušejí o překvalifikování deliktního jednání, proto neshledal důvodnými. K tomu, co žalobkyně považuje za možné liberační okolnosti svého jednání („zavinění“ třetí osobou, zjednání nápravy), pak správní orgány dostatečně přihlédly v rámci tzv. polehčujících okolností odůvodňujících mimořádně nízkou výši uložené pokuty.

Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí výslovně nevysvětlil (jak namítá žalobkyně), proč nebylo vyhověno návrhu na zastavení řízení, avšak absenci tohoto zdůvodnění považuje městský soud ve světle celkového zdůvodnění toho, k jakému správnímu deliktu došlo a proč byla uložena pokuta právě v dané výši, za marginální, která neměla vliv na zákonnost samotného meritorního správního rozhodnutí.

Ani poslední, šestý žalobní bod, v němž žalobkyně namítá nepřiměřenost uložené pokuty, nepovažuje městský soud za důvodný. Nehledě na vysvětlení skutkové a právní stránky případu, jak je pojal žalovaný a jak je akceptoval městský soud, důvodně uloženou pokutu ve výši 5 % sazby zjevně nelze považovat za nepřiměřeně přísnou při akceptaci všech polehčujících i přitěžujících okolností, jež obsahuje odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (§ 125l odst. 2 vodního zákona).

Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch

žalovaný, avšak žalovanému v řízení procesní náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Žalobkyně pak nebyla v řízení procesně úspěšná.

Jen pro úplnost městský soud dodává, že odpovědnost za uvedený správní delikt posoudil podle tzv. dosavadních právních předpisů, když novelizace vodního zákona (zákonem č. 183/2017 Sb.) neobsahuje v souvislosti s novým pojetím přestupkového práva pro žalobkyni obligatorní možnost mírnějšího posouzení (§ 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. září 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu